

Klement Tamás
Az ihlet-fa

- Csokonai, Babits, Arany. Mind híres költők. Csak én nem írok semmi használhatót.
- Ne beszélj számárságot – intett le anyukám, és kezembe nyomott egy Ady-verseskötetet - Olvass!
- Jézusom, hiszen ez borzalmas! – kiáltottam föl.
- Na látod! – kacsintott rám anya.
- Nézz rá, Dani! Milyen jó mindegyik. Betartod a rímet, a szótagszámot. Biztos nyernél vele egy pályázatot.
- Megtanultam mindent, ami egy jó vers megírásához kell. De, Márta néni, én ennél többre vágyom.
- Nem minden gyereknek adatik meg ez a képesség, ezt vedd figyelembe, Dani!
- Tudom, de már megírtam száz verset, melynek ugyanarról szólnak. Például itt van egy: tavasz.
Erdőben nyílnak a levelek, ablakon kopognak verebek.
- Jó, hát az ilyen kezdeti próbálkozásokat ne vegyük figyelembe.
- De hát az összes versem ilyen! Az összes versem kezdeti próbálkozás!?! Mind a száz!?
- Péntek van, hatodik óra, friss levegőre lenne szükséged, Dani.javaslom, hogy hétvégén menjetek el kirándulni.

És így is tettünk. Én, Jászovicz Dániel családommal, valamint legjobb barátommal, Marcival felkerekedtem, és nyakamba vettem az erdőt. Tavasz volt, a rügyek nyíltak a fákon, ám a legtöbb ág még üres volt. Hó nincs, labdázni nem tudunk, sétáljunk fel-alá az erdőben? Badarság! Nem volt mit tenni, unottan sétáltunk a fák alatt, és ha megkérdeztük, meddig megyünk még, apa és anya csak annyit feleltek: „Egy kis mozgás mindenkinek kell!” – és sajnos nem a tévéműsorra gondoltak. Marcival szerencsére sikerült jól elbeszélgetnünk, gyakorlatilag nem is néztünk a lábunk elé, csak a földet, nehogy orra essünk – megjegyzem ez így is sikerült. Ennek köszönhetően egyszer csak beleütköztünk az apukám hátába, ugyanis a szülők valamilyen furcsa oknál fogva megálltak. Felpillantottam, és most már én is észrevettem a furcsa okot. Egy fa tűnt ki a többi közül. Hatalmas, terebélyes lombkoronája dúskált a zöldebbnél zöldebb levelekben. Kérge sötétbarna volt, és egyetlen repedés sem látszott rajta. Maga volt a megtestesült tökély.

- Biztos csak elválasztási gondjai vannak – sütötte el a poént apa, és a szüleim tovább indultak, ám én elhatároztam, hogy közelebről is megvizsgálom ezt a furcsa növényt.
- Jössz, Marci?
- Naná!

Ez volt az első érdekes dolog a kiránduláson, tehát érthető, hogy meg akartam nézni. Legalább valami értelme legyen ennek az egésznek!

Megvizsgáltam a gyökereit, majd leszakítottam egy levelét, és azt is tüzetesebben szemügyre vettem. Semmi különösét nem érzékeltem rajta. Ezután megfogtam a törzsét...és

- Mi történik ve...velem? – kérdeztem rettegve. Hatalmas feketeséget láttam magam előtt, és szédülni kezdtem. Ezt a mondatot még kinyögtem, ám utána kómába estem.
- Ki az, ki lelkét veszítve, itten fekvé segítségre, érintésre, oly nagyon vár már? – ez volt az első mondat, melyet hallottam. De olyan furcsán hangzott. Nem volt hétköznapi.
- Csak az agyam játszik velem! – gondoltam.

- Ég a napmelegtől a... mi ég? Rét? Mező? Jó barátom, nem tudnál valami szinonimát? – nevetséges. Álmomban az iskolában felelek, és nem tudom a Toldi versszakát. Ráadásul még Marcitól kérek segítséget! – ám ekkor hideg víz ömlött az arcomra, és akaratlanul ki kellett nyitnom a szemem.
- Hát senki nem veszi észre eme emberpalánta kórságát, ki az avaron tengeti ábrándját? – ezt egy öregedő, félig kopasz, barna hajú ember mondta. Szája fölött sűrű, éjszín fekete bajusz ékeskedett. Barna szemeivel aggódva pillantott rám. Olyan ismerősnek tűnt az egész arca, a testtartása. Tudtam, hogy már láttam valahol. De nem kellett sokáig várnom, hogy megtudjam, ki az. Kezét nyújtotta, és felsegített a földről. – Köszönöm – döbbenetemben csak ennyit tudtam mondani.
- Szívesen, szervusz, ifjú, örvendek a találkának. Mondd meg, kérlek, mi a neved, s hogy van mostan betegséged?
- Dani vagyok, Jászovicz Dániel. Köszönöm, már jobban érzem magam.
- Babits Mihály – nyújtotta kezét kézfogásra az úr -, de szólíts csak Mihálynak. Remélem tegeződhetünk.
- Pe...Persze – feleltem, de ezek után köpni-nyelni nem tudtam. Már tudom, honnan volt olyan ismerős. Hogyne tudnám! Az irodalomkönyvből. A legtöbbek csak képen látták, de előttem... Előttem itt áll az igazi Babits Mihály! A költőóriás! Nem tudtam, mit tegyek, rávágtam, hogy tegeződhetünk, de egy ilyen fontos emberrel... De várjunk! Hisz Babits 1941-ben meghalt. Most pedig... 2018 van! Ez örület, lehetetlenség... - de nem volt időm tovább gondolkodni.
- Most pedig hadd mutassam be társaimat és barátaimat – majd intett a mögötte állóknak, hogy jöjjenek közelebb. Én csak ekkor néztem a férfi háta mögé... Azt hittem, megint menten elájulok. Mindenki ott volt, aki számít... Az összes, az összes költő!
- Balassi Bálint – konferálta föl Babits a költőt, majd ő előrelépett -, aki oly művelt, hogy nyolc nyelven dalol, s Júliája szívéért harcol – s valóban. Ott állt teljes pompájában. Jobb kezében tartotta vörös süvegét, s most is megszokott narancssárga ruhájában tündökölt, melyre egy fekete mellényt húzott.
- Üdvözlég ifjú! – nyújtott kezet Balassi. Én csak tátogtam, s óvatosan megráztam a kezét, majd hátralépett, tollat vett kezébe és tovább folytatta művét – valószínűleg egy újabb Júlia-verset.
- Csokonai Vitéz Mihály, ki reménytelenül szerelmes, de kedvese vele nem kedves.
- Életed legyen vidám, de vigyázz a nőkkel ám! – majd ő is folytatta az írást. Szerintem A Reményhez című versét...
- Petőfi Sándor, aki vándorszínész volt egykoron, s harcol a '48-as frontokon.
- Kívánok neked sok költeményt! – kitaláltatok, ő is folytatta egyik művét. Később hallottam, amint valami olyat mormol, hogy talpra magyar... No, de várjunk! Itt vagyok együtt a legnagyobb költőkkel, akik már nem élnek. Rendben van, ezen már nagyjából túltettem magam. De, hogy lehet az, hogy mind itt van, mikor ők sem voltak egymás kortársai? S mit jelenthet az, hogy Petőfi sok költeményt kívánt nekem? Majd szétrepesztette a fejemet a kíváncsiság. – Elnézést kérek a kedves költő uraktól, de hogy lehetnek mind itt, mikor például...például Balassi Bálint életében nem találkozhatott, magával, Babits Mihály.
- Csak Mihály! – intett le, majd megmagyarázta a történeteket. – Ifjú, ahhoz, hogy választ kapj kérdésemre, légy szíves meséld el, hogyan kerültél ide.
- Hát én... Nem nagyon emlékszem rá. Megpillantottam az erdőben egy, a többitől elkülönülő fát, és megérintettem a törzsét, és hát... A többire nem emlékszem.

- Arra már emlékszem én – mosolygott Babits, és egy kicsit kihúzta magát. – Mikor mi ugyanezt tettük, mint te, képzelheted, mi is mennyire csodálkoztunk. Először jött Balassi, talán neki volt a legnehezebb, senki nem magyarázta meg neki, mi történt vele. Aztán Csokonai, aki, mint mindig, most is használta felvilágosult elméjét, s mikor megérkezett Petőfi, Arany, valamint én, s mindnyájan itt írtuk meg legsikeresebb verseinket, rájött, hogy van visszaút. Van visszaút a valóságba. S hogy ez a hely... ez a hely ihletet ad. Valami olyan varázs öleli körül, ami a költők elméjére ösztönzőleg hat. Ifjú, üdvözöllek az ihlet-fában!
- De hát, hogy kerülhettem ide, én pocsék költő vagyok és...
- Ez a fa, csak azt engedi be, akiben megvan a tehetség, ezt tudd! Mindnyájunknak vannak félresikerült versei. Órákig lehetne olvasni őket. Sőt, a kritikusok által oly nagyra tartott versek sem tetszenek minden olvasónak. Ilyen a költészet. Egyszer fent, egyszer lent. De hidd el, ha ez a fa bizalmat adott neked, akkor itt olyan költeményt fogsz írni, mely fennmarad az utókor számára. Az erdő, a fa dala, éneke segít. Hallgasd! – és tényleg. Patak csobogás és madárcsiripelés hallatszott valahonnan távolról, de olyan mámorosan, ahogy még sosem hallottam. – Ül le közénk és írd! Írd, ifjú! Nem fogod megbánni.

Az eszem és a szívem mást diktált. Otthon biztosan aggódnak értem, azonnal haza kellene mennem. De itt hagyjam a leghíresebb költőket, s ha igazuk van? Ha tényleg ez életem nagy lehetősége? Sokáig gondolkodtam, ám az ilyen ész-szív harcokban általában a szív győz. Ezért vagyunk emberek, nem igaz? Az biztosan igaz, hogy nálam a szív győzött. Maradtam. Lekuporodtam Babits mellé, s egy ideig csak figyeltem a többi költőt. Nincs semmi ötletem! Badarság volt itt maradni. Nem ér semmit ez az ihlet-fa. Aztán egyszer csak elcsendesült az erdő dala. Mintha teljes némaság vett volna körül. Láttam a költőket, de halk sutyorgásukat nem hallottam. Az ötlet bogár képében talált egy lyukat a fejemen, s bemászott rajta, majd beakadt a fogaskerekerek közé. Írni kezdtem. Nem éreztem az idő múlását csupán egy dologgal foglalkoztam: az ötlet, ami a fejembe mászott, papírra legyen vetve. Végül elkészültem a művemmel, s Babits elé léptem ezekkel a szavakkal.

- Azt hiszem, ideje indulnom, köszönök mindent – mondtam.
- Visszajutni azon az ajtón keresztül lehet – mutatott egy sötétbarna tölgyfa ajtóra, mely szerintem az előbb még nem volt ott. De lehet, hogy csak a képzeletem játszott velem. – Azonban egy dologra figyelmeztetlek. Az ihlet-fa hatása nem múlik el végleg soha. Folyamatosan új ötleteket gyárt neked, s addig nem hagy nyugodni, míg papírra nem veted mindet. Egy nap még nagy költő válik belőled – suttogta Babits, majd az ajtóhoz kísért. – Gyere bármikor, szívesen látunk! – ezzel kinyitotta az ajtót, én pedig beléptem rajta.

Kinyitottam a szemem. Az avaron feküdtem a terebélyes tölgyfa előtt. Szüleim és Marci aggódó tekintettel hajoltak fölém, ám most mindannyian egy megkönnyebbült sóhajt hallattak. Várjunk! Mi az ott a hasamon! Egy papírt vettem észre. Nem, az nem lehet... A kezembe vettem és kihajtogattam. Sejtésem valós volt. A papíron ugyanis az a vers állt, melyet az ihlet-fában írtam. Hazafelé menet Marcinak megmutattam a verset.

- Dani, ez zseniális! – kiáltott fel lelkesen.

Mindenképpen ragaszkodott hozzá, hogy küldjük el a legelső pályázatra, amit találtunk és így is tettem. Pár héttel később pedig mosolyogva vettem át az első díjat.

Babitsnak igaza volt. Nagy költő lett belőlem. (190 centi magas vagyok). Ez a vers segített beindítani pályafutásomat. Pár évvel a megírása után megjelent, természetesen csak álnévvel: VARRÓ DÁNIEL: TÚL A MASZAT-HEGYEN.

Remélem, egyszer még visszatérhetek az ihlet-fába. Találkozzunk ott!